

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ. 45

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

Περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1926 Ν.Δ. «περὶ καταργήσεως Ἱερατικῶν Σχολῶν κλπ.».*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐχοντες ὅπ' ὄφει τὴν ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1927 ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς «περὶ τῶν Νομοθετικῶν διαταγμάτων τῆς δικτατορικῆς περιόδου κλπ.», τὴν ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου 1927 σύμφωνον γνωμοδότησιν τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν·

Κυροῦμεν τὸ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1926 Νομοθετικὸν Διάταγμα «περὶ καταργήσεως Ἱερατικῶν σχολῶν κλπ.» ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας κλπ. Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἔχον οὕτω:

*Ἀρθρον 1.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1926—1927 ἅπαντες οἱ κείμενοι νόμοι οἱ ἐπιτρέποντες τὴν ἀναγραφὴν πιστώσεων ἐν τῇ προϋπολογισμῶ τοῦ Κράτους ὑπὲρ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καταργοῦνται.

*Ἀρθρον 2.

Διὰ διατάγματος, ἐφ' ἅπαξ ἐκδοθησομένου, θέλει καθορισθῆ μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἑ ἀριθμὸς καὶ αἱ ἔδραι τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, ὡς καὶ ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν περιλαμβάνων τὰ τῆς διοικήσεως αὐτῶν ἀφορῶντα τὴν σύστασιν Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῶν, εἰς ἃ θὰ ὑπάγωνται αἱ Ἱερατικά Σχολαί, τὰ τῆς Ἐφορείας αὐτῶν, τὰ προσόντα τοῦ τε διδακτικοῦ καὶ κατωτέρου προσωπικοῦ, τὸν τρόπον τοῦ διορισμοῦ, τῆς προαγωγῆς, μεταθέσεως καὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ, τὰ περὶ τῶν καθηγητῶν τῶν παιδαγωγικῶν, δι' οὓς ἀτονεῖ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 14 τοῦ Ν. Δ. τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1923, τὸ πρόγραμμα τῆς διδασκαλίας, τὴν λειτουργίαν ἐν αὐτοῖς προτύπου δημοτικοῦ σχολείου καὶ εἴ τι ἄλλο ἐξυπηρετικὸν τῆς κανονικῆς λειτουργίας τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν.

Ὁ ἀπολύμενος μαθηταὶ τῶν καταργουμένων Ἱερατικῶν Σχολῶν ἐγγράφονται ἄνευ ἐξετάσεως εἰς ἀντι-

*) Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τευχ. Α'. ἀριθμ. 223 τῆς 17 Ὀκτ. 1927.

στοίχους τάξεις τῶν λοιπῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, οἱ δὲ μεταβαίνοντες εἰς τετρατάξια γυμνάσια κατατάσσονται ἄνευ δοκιμασίας εἰς τὴν ἀμέσως κατωτέραν τάξιν ἐκείνης ἐξ ἧς προέρχονται.

Τὸ παρὸν Ν. Διάταγμα, εὐτιμος ἢ ἰσχύς ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δημοσιευθήσεται καὶ ἐκτελεσθήσεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1927.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Σμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ἄλ. Ζαΐμης

Τὰ Μέλη

Θ. Τουρκοβασίλης, Θ. Νικολοῦδης, Ν. Βελέντζας, Ι. Μεταξᾶς, Α. Παπαναστασίου, Α. Μαζαράκης, Π. Μερλόπουλος, Μ. Κίρκος.

Περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 21 Ἀπριλίου 1926 Ν. Δ. «περὶ ἀνασυστάσεως τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βελλᾶς Ἱεροδιδασκαλείου κλπ.».*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐχοντες ὅπ' ὄφει τὴν ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1927 ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς «περὶ τῶν Νομοθετικῶν Διαταγμάτων τῆς δικτατορικῆς περιόδου κλπ.», τὴν ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1927 καὶ ὑπὸ στοιχείον Η' σύμφωνον γνωμοδότησιν τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 77 τοῦ Συντάγματος, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Κυροῦται τὸ ἀπὸ 21ης Ἀπριλίου 1926 Νομοθετικὸν Διάταγμα «περὶ ἀνασυστάσεως τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βελλᾶς Ἱεροδιδασκαλείου» ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας κλπ. Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἔχον οὕτω:

*Ἀρθρον 1ον

Πρὸς μὲρψωσιν ἱερέων καὶ δημοδιδασκάλων ἀνασυστάται τὸ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βελλᾶς Ἱεροδιδασκαλεῖον, ὑπὸ τὴν μορφήν ἀγροτικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς

*) Ἐφημερίς Κυβερνήσεως, Τευχ. Α'. ἀριθ. 234 τῆς 29 Ὀκτ. 1927.

κεκλημένης ἵνα ἐξυπηρετήσῃ κυρίως τὰς ἀνάγκας τῶν ἀγροτικῶν τῆς Ἠπείρου περιφερειῶν.

Ἄρθρον 2

Ἡ Σχολὴ οὗσα ὁμοταγῆς τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλησιαστικῇ Σχολῇ διέπεται ὑφ' ὧν καὶ αἰλοῖται τοῦ Κράτους Ἱερarchικαὶ Σχολαὶ διατάξεων. Λόγω ἐν τοσούτῳ τῆς εἰδικῆς ἀποστολῆς τῆς Σχολῆς προστίθενται δύο ὀργανικαὶ θέσεις διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης καὶ τῶν Γεωπονικῶν μαθημάτων.

Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ διδασκτικοῦ καὶ τοῦ ὑπηρυτικού προσωπικοῦ θαρύνηται τὸ Δημόσιον Ταμεῖον.

Ἄρθρον 3.

Ἡ Διοίκησις τῆς Σχολῆς ἀνατίθεται εἰς τὴν πενταμελῆ ἐφορείαν ἀπαρτιζομένην ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων ὡς Προέδρου καὶ τεσσάρων μελῶν, ὧν τὰ δύο μὲν ἐκλέγονται ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Ἰωαννίνων ἐκ τῶν ἀξιωματούχων κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, τὰ δὲ ἕτερα δύο λαϊκὰ μέλη διαρίζονται μετὰ πρότασιν τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορίας διὰ πράξεως τοῦ Ἱπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ ἀρμοδιότης καὶ δικαιοδοσία τῆς Ἐφορίας ἐπεκτείνεται ἐπὶ τῆς ἑσωτερικῆς συνθέσεως, ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν ἐγκρισίν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. Ἱπουργοῦ.

Ἄρθρον 4.

Πύροι τῆς Σχολῆς εἰσὶν:

α) Αἱ πρόσοδοι ἀπάσης τῆς περιουσίας τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς, ἥτις προκυροῦται τῇ Σχολῇ ὡς Νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου.

β) Δωρεαὶ καὶ κληροδοσίαι εὐσεβῶν χριστιανῶν, καὶ γ.) Τὰ τυχόν τροφεία τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν.

Ἄρθρον 5.

Τόσον ἡ περιουσία τῆς Ἱ. Μονῆς Βελλᾶς ἔσονται καὶ τὰ κτήματα τῶν τυχόν εἰς ταύτην συγγωνευθησομένων Ἱερῶν Μοναστηρίων κηρύσσονται ἀναπαλλοτρίωτα εἰς τὸ διηνεκὲς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἱερᾶς ἀποστολῆς τῆς Σχολῆς. Ἐκ τῶν αὐτῶν Μοναστηριακῶν ἐν τοσούτῳ ἐσόδων θὰ διατίθενται τὰ πρὸς διατροφήν καὶ συντήρησιν τῶν μοναχῶν ἀναγκαζούντα.

Ἄρθρον 6.

Ἐκαστος Δῆμος καὶ Κοινότης τῆς Ἠπείρου δύναται νὰ στέλλῃ εἰς τὴν Σχολὴν ὑποτρόφους διὰ διαγωνισμοῦ ἐκλεγομένους μάλιστα δὲ τέκνα ἱερέων, διδασκάλων καὶ θυμάτων πολέμου.

Πρὸς τοῦτο Δῆμοι καὶ Κοινότητες ἐρίζονται κατ' ἔτος διὰ Διατάγματος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ἱπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. μετὰ πρότασιν τῆς Ἐφορίας τῆς Σχολῆς.

Οἱ ὑπότροφοι οὗτοι ἀναλαμβάνουσι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ γίνωσιν ἱερεῖς ὑποκείμενοι εἰς ἀποζημίωσιν ἐναντι τῶν νομικῶν προσώπων ὧν εἶνε ὑπότροφοι εἰς πληρωμὴν διπλάσιου ποσοῦ τῶν καταβληθέντων χρημάτων, ἐὰν

δὲν θελήσωσιν ἐν καιρῷ νὰ χειροτονηθῶσιν ἢ γίνωσιν ἀνάξιοι τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος δι' ἐγκληματικὴν διαγωγὴν.

Τοῦτο ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἀποδαλλομένους δι' ἀνοίκειον διαγωγὴν καὶ τοὺς διακόποντας ἀδικαιολογητῶς τὰ μαθήματά των.

Τὸ παρὸν Νομοθετικὸν Διάταγμα, εὐτινος ἢ ἰσχύος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθῆσεαι καὶ ἐκτελεσθήσεται ὑπὸ τοῦ Ἱπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἱεροσημασμάτων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1927.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας
ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ Ἱπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ἀλ. Ζαΐμης

Τὰ Μέλη.

Θ. Μιχαλακόπουλος, Θ. Τουρκοβασίλης, Θ. Νικολοῦδης, Ν. Βελέντζας, Π. Μεταξᾶς, Α. Παπαναστασίου, Μ. Κίρκος, Α. Μαζαράκης, Π. Μερλόπουλος.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἄνοικτὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου Βιρμιγγάνης, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀποδομιμασίας αὐτοῦ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ St. Paul's πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας—Ἀπάντησις αὐτοῦ πρὸς ἐκεῖνον—Τὶ ἐδήλωσεν ὁ Canon Bullock—Webster.

Ἐπιμελῶς παρακολουθήσας τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων ἀφ' ἧς ὁ ἐπίσκοπος Βιρμιγγάνης ἀπήγγειλε τὸ τολμηρὸν του κήρυγμα ἐν Οὐέστμινστερ Ἄμπυ, ἐθεώρησα σκόπιμον ὅπως ἐκθέσω ταῦτα λεπτομερῶς εἰς τὰς στήλας τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τοῦτο διότι, λόγῳ τῆς ἀπὸ πινων ἐτῶν δημοιοργηθείσης τάσεως ἐν Ἀνατολῇ πρὸς προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανῆς, εὐλογον εἶναι ὅπως ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι γνωρίσωμεν καλῶς τὰ ἀφορῶντα ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας, ἰδίως δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς πεποιθήσεις αὐτῆς προκειμένου περὶ ζητημάτων σπουδαίων καὶ ζωτικῆν σχέσιν ἔχόντων πρὸς αὐτὰ τὰ θεμελιώδη δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ St. Paul περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψα εἰς τὴν προηγουμένην ἀνταπόκρισίν μου πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν», ὁ ἐπίσκοπος Βιρμιγγάνης ἀπηύθυνα τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας Randall:

Λόρδε μου Ἀρχιεπίσκοπε,

Νομίζω ὅτι μερικαὶ σκέψεις, ἐξ ἀφορμῆς τῆς διακοπῆς μου κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ St. Paul's καὶ κατ' ἣν ὄρον ἔμελλον νὰ κηρύξω, δύναται νὰ λάβωσι τὴν μορφήν

άνοικτης ἐπιστολῆς πρὸς ὑμᾶς, καθόσον μάλιστα τὸ ἐπεισόδιον, ὡς καὶ ἡ Ὑμετέρα Χάρις ἠθέλην ὁμολογήσει, ἔχει μεγάλην σημασίαν.

Πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἐβρέθη ἐν τὴν θέσιν τοῦ προϋσταμένου τοῦ Νιου τοῦ Temple, τὸ ἐκκλησιασμι τοῦ οποίου εἶναι τὸ τὰ μάλιστα διανοούμενον ἐν Ἀγγλίᾳ. Ταχέως ἐξηκολίβουσα ὅτι ἐνῶ ἡ παροπαράδοτος εὐλάβεια καὶ ἡ ἔντασις τοῦ πολέμου ὄθουν πρὸς λατρείαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Temple ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἐλάχιστοι μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον, δι' οὓς εἶχον ζωτικότητά τινα τὰ χριστιανικὰ δόγματα. Οἱ πατροπαράδοτοι τύποι, παρετήρησα ὅτι εἶχον ἀπολέσει τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐν τῷ διανοητικῷ περιβάλλοντι, τῷ δημιουργηθέντι διὰ τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης καὶ εἶχον ἀντικατασταθῆ δι' ἀμφιβόλον ἀγνωστικισμοῦ. Ἦρχισα ὁθεν νὰ ἀπαγγέλλω κηρύγματα, ἐν τοῖς ὁποίοις σαφῶς ἐξέθετον τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς ἀμφιβολίας μου. Τὰ κηρύγματά μου ἐκείνη ὥρᾳ ἐπικριθέντα ἤγαγον με εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δέον βιθῆς νὰ μελετήτω τὰ ζητήματα, ἀπαντᾶ με ἀπὸ τὸν σκόλον, καὶ νὰ ἐκθέσω σαφῶς τὰς γνώμας μου ἐπ' αὐτῶν.

Ἐὰν ἡ ἐξ ἐντίμων ἐλατηρίων ἀπορρέουσα πεποιθῆσις εὐρίσκη ἔκφρασιν ἐν τῇ ἀπερίττῳ γλώσσει καὶ στηρίζεται δι' ἐπιχειρημάτων λογικῶν, ἡ δύναμις τῆς παρουσίας Ἐκκλησίας ἔσται μεγάλη. Μέχρι τῆς σήμερον προσπαθῶ διδάσκων νὰ μελετῶ. Οὐδέποτε εἶχον οὔτε ἐπεδίωξα νὰ ἀποκτήσω ἐπιτηδειότητα ἐν λογομαχίαις. Καὶ διὰ τοῦτο προσάγων ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα κατὰ τῶν ψευδῶν διδασκαλιῶν, οὐδέποτε ἐπικρίνω τὰ πρόσωπα, ἀπαντᾶ ἔχοντα αὐτῶν. Μία τῶν αἰτιῶν τῆς ἀσθενείας τῆς Ἐκκλησίας πηγάζει ἐκ τῆς τάσεως τῶν διδασκάλων τῆς θρησκείας ὅπως ἀγνοήσωσι τὰς ἐπισημονικὰς ἀνακαλύψεις.

Ἐνῶ λ. χ. ἀπαντες οἱ ἀρμόδιοι ἐρευνηταὶ τῶν βιολογικῶν ζητημάτων ἀποδέχονται τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τινος πιθηκοειδοῦς ὄντος, αἱ θεολογικαὶ συνέπειαι αἱ ἐκ τοιαύτης πίστεως ἀπορρέουσαι δὲν καθωρίσθησαν σχεδὸν εἰσέτι. Τὰς συνέπειαι ταύτας ἀπὸ πολλῶν ἡ ἡ ἐτῶν ἐκθέτω καὶ ἀποδεικνύω ὅτι αὐταί, ὡς φαίνεται μοι, οὐδόλως ἐπηρεάζουσι τὴν οὐσιώδη θέσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἐκήρυξα καὶ ὠμίλησα πλειστάκις. Ἐν δὲ κήρυγμα, ὅπερ ἀπήγγειλα κατὰ τὴν ἐν Κάρδιφ συνέλευσιν τῆς Βρετανικῆς Ἐταιρείας τὸ 1920 διέδραμεν ὀλόκληρον τὸν κόσμον καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ λάβω 1000 ἐπιστολάς. Πάντοτε ἔλεγον ὅτι οὔτε ἡ περὶ ἐξελίξεως θεωρία, οὔτε ἡ ἀστρονομία τοῦ Κοπερνίκου ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως, ὅποτε τὸ ἡμέτερον Βιβλίον Προσευχῶν καὶ τὰ Ἄρθρα ἔλαβον τὴν παρῶσαν αὐτῶν μορφήν καὶ ὅτι ὀλόκληρον τὸ θεολογικὸν σύστημα τὸ οἰκοδομηθὲν ὑπὸ τοῦ Αὐγουστίνου ἐπὶ τῆς «πτώσεως» δύναται ν' ἀπορριφθῆ ἄνευ βλάβης τοῦ οἰκοδομήματος τῆς χριστ. πίστεως.

Ὁ δεύτερος λόγος, δι' ὃν ἀποξενοῦνται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας οἱ διανοούμενοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶναι ἡ πρόοδος τῆς πλημμυροῦς περὶ μυστηρίων διδασκαλίας. Διαρκούντος τοῦ πολέμου καὶ μετ'

αὐτὸν ἡ ἐσφαλμένη περὶ μυστηρίων διδασκαλία ἐβάδισε γοργῶ τῷ βήματι, σήμερον δὲ μεσαιωνικαὶ θεωρία ἀπορριφθεῖσαι διὰ τῆς τραχείας γ'ώσεως τῆς Μεταρρυθμίσεως δημοσίᾳ κηρύττονται ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Ἀγγλίας. Μέχρι τοῦδε οἱ ἐχόμενοι τῶν θεωριῶν τούτων ἐγένοντο ἀνεκτοὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ πλὴν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ St Paul's κατηγγέλθη ὡς καταδικάζων ἀριβῶς τὰς πλάνας ταύτας περὶ μυστηρίων, τὰς ὁποίας ἀρνεῖται ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία. Ὡς φαίνεται, νέα ἡδη ἐποχὴ ἐγκαινιάζεται, καθ' ἣν εἰς τὴν Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, ὅστις βαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν παραδεχθέντων περὶ μυστηρίων διδασκαλιῶν, ὑφίσταται δημοσίᾳ ἐπιθέσεις παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἀγνοοῦσι τί ἐστὶν εὐπρέπεια ἐν τῇ δημοσίᾳ λατρείᾳ. Ἡ ἄμεσος αἰτία τῆς καταγγελίας φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἡ γνώμη, ἣν καὶ αὐθις διατυπῶ: ὅτι δ. λ. ν. ἡ περὶ μετουσιώσεως διδασκαλία τυγχάνει ψευδῆς. Πᾶς μελετητὴς τῶν θρησκείων γνωρίζει ὅτι ἡ τοιαύτη διδασκαλία ἔχει συγγένειαν πρὸς τὰς μαγικὰς περὶ θρησκείας πεποιθήσεις ἐνὸς πολιτισμοῦ κατωτέρου τοῦ σημερινοῦ. Οὐδόλως ἐδίδοσα νὰ ἀποκαλέσω τὴν τοιαύτην πίστιν δεσποδαίμονα, καθόσον μάλιστα ἐν τῶν Ἄρθρων ἡμῶν λέγει ρητῶς ὅτι «αὕτη καταρρίπτει τὴν φύσιν τοῦ μυστηρίου καὶ δίδει ἀφορμὴν εἰς πολλὰς δεισδαίμονιας». Κατέδειξα τὴν στενὴν σχέσιν ἣν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἐπιχειρημάτων, δι' ὧν καταβάλλεται ἀτελεσφόρητος προσπάθεια ὑπερασπίσεως τῆς μετουσιώσεως καὶ τῆς εἰδωλολατρίας καὶ δὲν θεωρῶ ἀπαράτητον νὰ ὑπομνήσω τὴν Ὑμετέραν Χάριν ὅτι ἡ τελικὴ παράγραφος τῆς περὶ θείας Εὐχαριστίας ἀκολουθίας ἡμῶν χρησιμοποιοῖ τὴν λέξιν «εἰδωλολατρεία». Δὲν δικαιούμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν ὑπαρξιν πνευματικῶν ἰδιοτήτων ἐν τινὶ ἀψύχῳ ἀντικειμένῳ, εἰ μὴ ἂν αὐταὶ δύναται πνευματικῶς νὰ διαπιστωθῶσι μ' ὅλα ταῦτα δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὅστις νὰ δύναται νὰ κάμῃ διάκρισιν μεταξὺ ἄρτου καθηγιασμένου καὶ μὴ τούτου.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη διαρκῶς διακηρύττω ἐν τῇ διδασκαλίᾳ μου ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἀρνεῖται οἰανδήποτε μεταβολὴν ἐν τῷ ἄρτῳ καὶ τῷ οἴνῳ κατὰ τὸν καθαγιασμόν αὐτῶν. Συνφθὰ τῇ μεσαιωνικῇ θεωρίᾳ ἡ ὕλη κέκτηται «συμβεβηκότα» καὶ «οὐσίαν». Τὰ «συμβεβηκότα» εἶσι φυσικαὶ ιδιότητες, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν διὰ τῶν αἰσθήσεων, οὐδεὶς δὲ ἰσχυρίσθη ποτὲ ὅτι αὐταὶ μεταβάλλονται κατὰ τὸν καθαγιασμόν. Ἐὰν λαμβάνη χώραν μεταβολή τις, αὕτη ὀφείλει νὰ γίνηται ἐν τῇ «οὐσίᾳ» πλὴν τοιαύτην μεταβολὴν τῆς «οὐσίας» ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας ἀρνεῖται ὡς ἀντίθετον οὐσαν πρὸς τὰς λέξεις τῆς Γραφῆς. Λυποῦμαι σφόδρα ἐπὶ τῷ ἰσχυρισμῷ, ὅτι ἡμεῖς, οἵτινες ἐκτιμῶμεν δεόντως τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, ὑποτιμῶμεν τὰ μυστήρια. Ἀπαντῶν, ὠμίλησα ὡς ἐξῆς ἐν τῷ κηρύγματι, ὅπερ ἀπήγγειλα ἐν Βιομυγγάμῃ καὶ ὅπερ προεκάλεσε τὴν διαμαρτυρίαν. «Ἐννοοῦμεν τὴν μυστηριακὴν χάριν ἐν ὅλῃ τῇ πληρότητι καὶ τῇ δυνάμει αὐτῆς, καὶ οὐχὶ ἄλλοφρόνως ὁμιλοῦντες περὶ

τοῦ ἄρτου ὡς περὶ Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὄταν ἀνείγεται ὁ οὐρανὸς δι' ἡμᾶς, βλέπομεν ἅπασαν τὴν κτίσιν ὡς τὴν ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, ὃν εἶχεν ὁ Θεός, καὶ Αὐτὸν ἐν τῇ σοφίᾳ, τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἀγάπῃ ὡς τὸ τέρας, πρὸς ὃ αἱ προσπάθειαι ἡμῶν ὀδηγοῦσι καὶ τὸ τέλος ἐν ᾧ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου θὰ εἶσθῃ τὴν εἰρήνην».

Ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐπιστολῇ ἀπεπειράθη νὰ ἐκθέσω ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Χάριτος, κατὰ τὸ δυνατόν σαφῶς καὶ ῥητῶς, τὴν διδασκαλίαν, καθ' ἣς διευτυπώθησαν αἱ γνωσταὶ διαμαρτυρίαι. Νομίζω ὅτι αὕτη δὲν εἶναι ψευδὴς καὶ αἰρετική. Οὐδεμία διαμαρτυρία δύναται νὰ με ἐμποδίσῃ ὡς Ἐπίσκοπον καὶ Χριστιανὸν νὰ ὑποστηρίξω τὴν θρησκευτικὴν ταύτην διδασκαλίαν. Οὐδεὶς δύναται νὰ με σύρῃ εἰς τὴν Ρώμην ἢ τὴν Tennessee. Εἶνε πολὺ σπουδαῖον καὶ ζωτικὸν ζήτημα διὰ τὴν ἀκμὴν τῆς Ἀγγλικανικῆς θρησκείας, νὰ μὴ φοβῶνται οἱ ἀξιωματοῦχοι αὐτῆς νὰ δέχωνται τὰς γνώσεις, ἃς παρέχει ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη καὶ νὰ διατηρῶσι ὅ,τι ὑπάρχει ὑγιὲς εἰς τὴν ἀρχαίαν διδασκαλίαν.

Προσκαλῶ τιν Ὑμετέραν Χάριν νὰ μελετήσῃ τὰ διαβήματα, εἰς ἅτινα ὀφείλει νὰ προβῇ πρὸς βοήθειαν ἐκείνων ἐξ ἡμῶν, οἵτινες ποιοῦσι πᾶν ὅ,τι δύνανται, ἵνα ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ μέλλοντι ὁ πνευματικὸς ὀδηγὸς πεπολιτισμένου ἔθνους.

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι τῆς Ὑμετέρας Χάριτος πρόθυμος θεράπων

E. W. Birmingham

Εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐπιστολὴν ἀπήντησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντιναρίας διὰ τῆς ἀκολουθίου δημοσιευθείσης εἰς ἅπαντα τὰ ἡμερήσια φύλλα τοῦ Λονδίνου: Ἀγαπητὲ Ἐπίσκοπε Βιομηχανίας.

Μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας ἀνέγιων τὴν πρὸς ἐμὲ ἀνοικτὴν ὑμῶν ἐπιστολήν, ἣτις ἐδημοσιεύθη πρὸ δύο ἡμερῶν. Δὲν ἀμφιβάλω, πιστεύω, περὶ τοῦ ὅτι καταδικάζω τὸ ἀνοικτικὸν ἐπεισόδιον τοῦ St. Paul's ὅπερ ἠνάγκασεν ὑμᾶς ν' ἀπευθύνητε τὴν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολήν. Ἡ ἀλήθεια δὲν εὐρίσκειται διὰ τοιούτων ἐνεργειῶν. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν ἐξευμήσατε δεόντως τοὺς λόγους, δι' οὓς τὰ πρόσφατα ὑμῶν κηρύγματα προεκάλεσαν τὴν δευτεῖαν ἀποδοκιμασίαν ἀνθρώπων κερτημένων ἐπιστημονικῶς, φιλοσοφικῶς καὶ θεολογικῶς γνώσεις, ἐκ μέρους τῶν ὁποίων, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἔλαβον ἀνακοινώσεις τισαύτας ὅσας οὐδεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἴσως ὑμῶν. Δὲν δίδω μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς καθ' ὑμῶν ἐπιθέσεις ὅσον ἀφορᾷ τὰ «περὶ Γορίλλα κηρύγματα». Νομίζω ὅτι ὑπεριμᾶτε πολὺ τὴν προσήλιον τῶν διανοομένων εἰς τὰς περὶ δημιουργίας θεωρίας, αἵτινες ἐκρουάνεον πρὸ 50 ἢ 100 ἐτῶν, καὶ ἀμφιβάλω ἂν μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ὑμῶν ὑπάρχωσι πολλοὶ ἐχόμενοι τῶν θεωριῶν, τὰς ὁποίας καταρτίζετε

Προκειμένου περὶ τῶν βιολογικῶν ὑμῶν ἀπόψεων, τούτων τυγχάνω γνώσεως καὶ ἐγὼ ἀπὸ πενήκονταετίας καὶ ἐπέτινα. Πιστεύσατέ μοι ὅτι ἡ περὶ τούτων ὑμέτερα διδασκαλία ὁσονδήποτε ὠραία καὶ ἂν ἢ δὲν ἀποτελεῖ τι νέον δι' ἡμᾶς, οὔτε δὲ νομίζω ὅτι καὶ ἐκεῖ-

νοι, οἵτινες ἀκούουσιν ὑμῶν θὰ ἠθέλων νὰ ἀναγνωρίσωσιν ἑαυτούς ὡς ὀπαδοὺς ἀμφιβόλου ἀγνοιστικισμοῦ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ σημεῖον, ὅπερ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν ὑμῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Δύνασθε συνεπῶς νὰ ἀπαλλαγῆτε τοῦ φόβου ὅτι θὰ διανοηθῇ τις νὰ σῆσῃ ὑμᾶς ἐνώπιον τῆς Ρώμης ἢ τοῦ Tennessee. Αἱ λέξεις, αἵτινες προεκάλεσαν τὴν ἀγανάκτησιν, εἶναι αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας Ἐδχαριστίας. Αἱ ὅσα εἶπετε περὶ μυστηρίων προσῆλθον πρὸς με καὶ διευτύπωσαν παράπονα ἀνθρώποι διανοοῦμενοι καὶ εὐρεῖς διανοητικῶς ὀρίζοντας κερτημένοι. Οὐδαμῶς ἐπιθυμῶ νὰ πραγματευώμαι τοιαῦτα ζητήματα ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ. Διὰ τοῦτο ἀποφεύγων νὰ συζητήσω ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐπιστολῇ περὶ τῶν βαθειῶν καὶ ζωπαρόχων διδασκαλιῶν (τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ μυστήρια) εἶμαι ἔτοιμος νὰ πράξω τοῦτο μεθ' ὑμῶν ἐν οἰκῇ τινι χρόνῳ θὰ ἠθέλετε.

Οὐχ ἦττον ἡ ἀνοικτὴ ὑμῶν ἐπιστολή, καίπερ ἄκοντα, ἀναγκάζει με εἰς ἀπάντησιν. Ἐπισημῶς καὶ δημοσίᾳ προσκαλεῖτέ με νὰ μελετήσω τὰ διαβήματα εἰς ἅτινα ὀφείλω νὰ προβῶ πρὸς βοήθειαν ἐκείνων ἐξ ὑμῶν, οἵτινες ποιοῦσι πᾶν ὅ,τι δύνανται, ἵνα ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ μέλλοντι ὁ πνευματικὸς ὀδηγὸς πεπολιτισμένου ἔθνους». Τοῦτο εἶναι μέγα καὶ δύσκολον ζήτημα χρόνον καὶ μερίμνης· πλὴν δύναμαι νὰ εἶπω παράπαν, ὅτι κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, τὸ πρῶτον διάβημα εἶναι νὰ γίνεταί χρεῖς γλώσσης κατὰ τὸ δυνατόν ἠπιωτέρας ὅταν τίθενται ὑπὸ ἐξέτασιν ζητήματα ἔχοντα ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν σκέψεων καὶ τῆς εὐσεβείας τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ. Τὸ καθῆκον τοῦτο, ὑποχρεωτικὸν ὂν διὰ πάντα χριστιανὸν διδάσκαλον, εἶναι πολὺ περισσότερον ἐπιβεβλημένον εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι ὀφείλομεν νὰ λαμβάνωμεν ἐπ' ὄψει τὰς συνεπείας τῶν λόγων μας ἐφ' ὅλων τῶν μερίδων τοῦ πληρώματος, οἵτινες ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴμεθα πατέρες ἐν Θεῷ. Ὑπεσχέθημεν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας ἡμῶν ὅπως ὄμεν ἔτοιμοι νὰ ἀποφεύγωμεν πᾶσαν ψευδίαν καὶ ἀνίθνητον πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διδασκαλίαν καὶ ἡ πληρωσὶς τῆς ὑποσχέσεως ταύτης ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον ἡμῶν καθῆκον.

Ἐν τῇ ἀνοικτῇ ὑμῶν ἐπιστολῇ διαβέβηκατε ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐπράξατε, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορήθητε, εἶναι ὅτι «ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἠθελήσατε νὰ ὑποστηρίξητε παραδεδομένην ὑπ' αὐτῆς διδασκαλίαν περὶ μυστηρίων καὶ νὰ διακηρύξετε ὅτι ἡ περὶ μετουσιώσεως διδασκαλία τυγχάνει ψευδῆς».

Ἐν τῇ φυσικῇ καὶ τῇ νομίμῳ ὑμῶν ἐπιθυμίᾳ ὅπως καταγγέλητε τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες ἔχονται ἢ καὶ διδάσκουσι τὴν μετουσιώσιν, ἤχθητε εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσητε περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Ἐδχαριστίας κατὰ τρόπον πολὺ λιγνῶς ὁμιλογῶ-προσβάλλοντα τὴν μεγάλην μερίδα τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οὐχ ἦττον δὲ καὶ ἐκείνους, οἵτινες ἔκ τε, ἐπιστημονικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐπόψεως ἐκτιμῶσι δεόντως τὴν περὶ μυστηρίων διδασκαλίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Δὲν ἐπιθυμῶ

να πιστεύσω ότι προϋτίθεσθε να πληρώσητε τὰς ψυχὰς τῶν ἐντίμων καὶ πιστῶν Ἀγγλῶν χριστιανῶν πλὴν ἀγνοεῖτε, φαίνεται, ἢ καὶ ὑποτιμᾶτε τὴν στάσιν καὶ τὰς πεποιθήσεις ἐκείνων, οἵτινες ἀκολουθοῦσι τὰς παραδόσεις Ἐπισκόπων οἱοὶ: ὁ Andrewes, Ken, Wilson καὶ τῶν ἐπιζώντων τοιούτων Edward King καὶ Charles Gore. Καὶ ἔτι πλεῖον. Οἱ λόγοι ὑμῶν φαίνονται μοι ἐπιδεικτικοὶ ἐρμηνείας περιεχούσης ἀποδοκιμασίαν καὶ μονονουχί προσβολὴν κατὰ τῆς μεγάλης μάχης τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἀποδέχονται τὴν διδασκαλίαν τοιούτων ἀρχηγῶν, ἑμῶν δὲ διδασκάλων, οἱοὶ οἱ Ἐπίσκοποι Lightfoot καὶ Westcott ἢ ἰσοθεοῦσι τὸ εἶσβές πνεῦμα τῶν ἡμῶν τοῦ Charles Wesley.

Randall Cantuar

Ἄπας ὁ τύπος ἐπεκρότησε τὸ ὕφος καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας. Ἡ ἀπάντησις ἐθεωρήθη ὡς συνάδουσα πᾶν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς περιεκτικότητος (comprehensiveness), ὅπερ δέον νὰ χαρακτηρίζη τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ καθ' ὃ διάφοροι ἀντιλήψεις τῶν χριστιανῶν ἢ καὶ αὐτῶν τῶν κληρικῶν ἐπιζητημάτων σχετιζομένων πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας οὐδαμῶς ἐμποδίζουσιν αὐτοὺς ὅπως ἀποτελῶσι μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ καταγγεῖλας τὸν Ἐπίσκοπον Βιομηχάνης Canon Bullock ἀφ' ἑτέρου, ἐδήλωσεν ὅτι ἔλαβε 2000 ἐπιστολάς, δι' ὧν ἐκφράζονται αὐτῷ συγχαρητήρια ἐπὶ τῷ διαβήματι του. «Εἶμι βέβημος, εἶπεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἀφήσῃ τὸ ζήτημα ἄλυτον. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς σύνολον θὰ συνεργασθῶσιν ὅπως ἡ ὑπόθεσις λάβῃ τὴν ὀριστικὴν αὐτῆς λύσιν».

Λονδίνον, τῆ 1 Ὀκτωβρίου 1927

† Ὁ Μ. Ἀρχιεμάνδρ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Louis Petit

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀπέθανεν ὁ πρῶν Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἀθήναις λατίνων Louis Petit ἐν Μέν Τόν. Γάλλος τὴν καταγωγὴν διεκρίθη ὡς μοναχὸς Ἀσομπιομιστῆς, μετὰ τὴν ἐκδίωξιν δὲ τοῦ μοναχικοῦ τούτου τάγματος ἐκ τῆς Γαλλίας ἐγκατεστάθη ἐν ΚΠόλει καὶ εἰργάσθη μετὰ πολλῆς τῆς δραστηριότητος πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῶν σχολείων καὶ διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ τῶν κυριωτέρων συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ τῶν Ἀσομπιομιστῶν «Echos d' Orient», συνέγραψε πλείεστα καὶ ἀληθῶς σπουδαίας ἐπιστημονικὰς πραγματείας, ἀναγομένας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ταυτοχρόνως δὲ εἰργάζετο εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐκδόσεως τῶν Πρακτικῶν τῶν Συνόδων ὑπὸ τοῦ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐθαγγελίων		Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐορταὶ	Ἅγιοι
	6 Κυρ. Ζ	Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΑ'	Ἰ' δ'	
13 Κυρ. Η'	Λουκᾶ	Ἰωάννου Χρυσόστομου	ΚΑ'	ἸΑ	πλ. α
20 Κυρ. Θ'	Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΓ'	Α'	πλ. β	
27 Κυρ. ΙΓ'	Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΔ'	Β'	βαρῆς	

Mansi καὶ ἦτο μέλος διαφόρων Ἐπιτροπῶν τοῦ Βατικανοῦ, ἰδίως δὲ τῆς ἐπὶ τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τοῦ 1911 διορισθεὶς Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἀθήναις λατίνων παρητήθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Παρὰ τὴν μεγάλην μόρφωσίν του καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἰκανότητα κατείχετο, δυστυχῶς, ὑπὸ σκοτεινοῦ φανατισμοῦ, ἐμίσει δὲ τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους ὡς μὴ ὑπακούοντας εἰς τὸν Πάπαν Ρώμης. Ἀσχέτως πρὸς τοῦτο ὁ Louis Petit ὑπῆρξεν ἐξέχουσα φυσιογνωμία ἐν τῷ κλήρῳ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ὅθεν ὁ θάνατός του ἀποτελεῖ μεγάλην ἀπώλειαν δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην.

Δρόσος.

Ὡς ἀληθινὴ δρόσος ἀνέψυξε τὰς ἀπλάστους ἐτι ψυχὰς τῶν νεαρῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἢ πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν προσφώνησις τοῦ Πρύτανης, μεστὴ στοργῆς πρὸς τὰ διψῶντα μαθήσεως τέκνα τῆς Ἐπιστήμης καὶ πλήρης σοφῶν ἅμα καὶ πολυτίμων ὑποθηκῶν περὶ τῆς φοιτητικῆς δεοντολογίας κατὰ τὸ διάστημα τῶν πανεπιστημιακῶν των σπουδῶν. Ἰδιαίτερος ἐπικαιρα ἦσαν ὅσα ὁ κ. Πρύτανης ἐν τῷ λόγῳ του εἶπε περὶ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς εὐθύνης καθηγητῶν ἅμα καὶ φοιτητῶν ἀπέναντι τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος, τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ περὶ τῶν συγχρόνων ἐπιθέσεων κατὰ τῶν αἰώνιων καὶ ἀπαραγράπτων ἀληθειῶν, μετὰ τὰς ὁποίας ἔζησε καὶ προώδευσε ἡ ἀνθρωπότης. Αἱ ἐπιθέσεις αὗται προῆλθον ἐκ συστημάτων, τὰ ὁποία ἐξημμέναι κεφαλαὶ ἐξέλαβον ὡς δραματισμοὺς παγκοσμίου εὐτυχίας. «Θέλω, φοιτηταί,—προσέθηκεν ὁ κ. Πρύτανης,—νὰ φωτίσω ὑμᾶς, νὰ προφυλάξω ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ κινδύνου νὰ εἰσδέχεσθε ἀβασανίστως ἰδέας ἀνατρεπτικὰς, νεωτερισμοὺς ἀθαιρέτους καὶ ἀσυλλογίστους, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν οὔτε τῆς ἱστορίας τὸ κύρος, οὔτε τῆς σπουδαίας ἐπιστήμης τὴν φερεγγυότητα, ἐμφανίζονται ὅμως ὅλοι μετὰ τὸ ὑποπτον καὶ ἀπατηλὸν γόητρον πάσης δημοκοπίας. Μὴ λησμονήτε ὅτι ἀνήκομεν εἰς μίαν ἱστορίαν καὶ δρῶμεν εἰς τὸν στήμονα μιᾶς ἐθνικῆς τελετουργίας. Σκαπανεῖς ἡμεῖς

τῆς ἐπιστήμης, ἀνακαλύπτουμε νέους τῆς φύσεως νόμους, καλουμένους νέους διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι νεωστὶ ἀνακαλύπτονται, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ χαράσσομεν νέους κανόνας εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δρᾶσιν, συνεχόμεθα ὅμως ἀδιασπᾶστος πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ἔχομεν ὅλην τὴν ὑπερήφανον συναίσθησιν ὅτι ὑπηρετοῦμεν τὸ μέλλον, ἔχομεν ὅλην τὴν ὑπερήφανον μεγαλοφροσύνην ὅτι ὑπάρχομεν καὶ δρῶμεν ὡς στοιχεῖα αἰωνιότητος. Μελετήσατε, εἰσθε ἐλεύθεροι, ὅλα τὰ ἐγειρόμενα προβλήματα καὶ ἐρωτήματα. Μὴ μένετε, εἶνε δικαίωμά σας, ἀδιάφοροι εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῶν ψευδοπροφητῶν τοῦ νέου κοινωνικοῦ παραδείσου. Εἰς τὸ βάθος ὅμως τῶν σκέψεων σας καὶ τῶν αἰσθημάτων σας θὰ παραμείνη, εἶμαι βέβαιος, ὁ ἄπεφθος χρυσὸς τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἰδανικά, ἅτινα διειρήρησαν καὶ ἐμεγάλωσαν τὸ Γένος».

Ὁ παράδεισος.

Τρία πράγματα μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Μόσχαν—γράφει ἐν τῇ παριουῇ «Journal» ὁ πρότινος ἐπισκεφθεὶς τὴν Ρωσίαν διαπρεπὴς γάλλος δημοσιογράφος κ. Geo London : τὰ πλήθη τῶν ἀθητοπαίδων ποὺ περιφέρονται πειναλέα εἰς τοὺς δρόμους, τὸ ἀτημέλητον ἐξωτερικὸν τῶν διαβατῶν, καὶ ἡ ἀφόρητος ἀτιμολογία μιᾶς βαρείας ἠθικῆς τρομοκρατίας. Τὰ περιπλανώμενα εἰς τοὺς δρόμους παιδιὰ ἔχουν χάσει κάθε ἀνθρωπισμὸν, καὶ ἀποτελοῦν φρικτὸν πυρῆνα ἐγκληματικότητος καὶ διαφθορᾶς. Πλανῶνται ἀγγελῶν ἀνὰ τὰ μεγάλα βουλευβάρτα διὰ νὰ περισυλλέξουν ἀπερριμμένον τυχὸν τεμάχιον ἄρτου. Ἀπαισίαν ἐντύπωσιν προξενεῖ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἐπένδυσις τοῦ πληθυσμοῦ : ρακῶδεις περισκελίδες, ἐν μόνον ὑποκάμισον ρυπαρὸν, ψάθινα ὑποδήματα ἢ ἄθλια σανδάλια. Ἔχασαν ὅλην τὴν αἰσθησὶν τῆς ἀνεκτῶς ὅπως δῆποτε εὐπρεποῦς ἐπένδυσεως καὶ ἐμποιοῦν τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπων σκεπτομένων ἐν μόνον κεφαλαῖωδες ζήτημα : τὴν τροφήν. Ἡ δὲ ἠθικὴ πίεσις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὀλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς Ρωσίας πνύγεται, εἶνε ἀφάνταστος* ὅλοι διαρκῶς καὶ φοβοῦνται καὶ ὅλοι δυσπιστοῦν πρὸς ὅλους. Μόνον οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοί των εἶνε λαλίστατοι.

Παράδοξος, ἀληθῶς, παράδεισος!

Θλιβερὰ εἰκόν.

Ἀνέγνωμεν Ἐγκύκλιον παρανετικὴν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Χίου κ. Γερωνύμου πρὸς τὸν κλῆρον τῆς ἐπαρχίας του περιέχουσαν τοιαύτας λεπτομερείας περὶ ἀταξιῶν τινῶν τοῦ ἱερατείου, ὥστε ἐξ αὐτῶν νὰ ἀποκομίζεται πολὺ λυπηρὰ ἐντύπωσις περὶ τῶν ἐκτρόπων, εἰς τὰ ὅποια ἱκανοὶ τῶν κληρικῶν περιπίπτουν. Δὲν εἶνε τακτικοὶ εἰς τὰς ἱεράς των ἀκολουθίας, πρωθυστερώς ἀναγινώσκουν αὐτάς, ἀναμηνύονται

εἰς ἀλλότρια τῆς ἱερατικῆς των ἀποστολῆς ζητήματα περιφερόμενοι διαρκῶς εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ λόγου καὶ ἐργασίας, εἰσάγουσιν ἀναγνώσματα καὶ εὐχὰς αὐθαιρέτως κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἱεροτελεστιῶν, ἀφίνουσι τὰς θέσεις των μεταβαίνοντες εἰς πανηγύρεις καὶ μνημόσυνα, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀτοπήματα διαπράττουσιν ἐπὶ χρηματισμῶ. Ἄλλ' ὀφείλουν πάντες οἱ ἀπανταχοῦ κληρικοὶ νὰ κατανοήσουν, ὅτι ἡ ἀνάρμοστος αὐτῆ ἔστω καὶ ὀλίγων συναδέλφων των διαγωγῆ ἀπεργάζεται τὴν σπουδαιότεραν φθορὰν ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ. Οἱ χριστιανοί, μάρτυρες καθ' ἡμέραν καθίσταμενοι τῆς τοιαύτης ἀσεβείας τῶν ἀπὸ τῆς κλησεῶς των ὀφειλόντων νὰ παρέχωσιν ἑαυτοὺς ὑπογραμμῶν εὐσεβείας καὶ ἠθικῆς, αἰσθάνονται κλονιζόμενας τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις των, δὲν θὰ ἦναι δ' ὑπερβολὴ ἂν λεχθῆ ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ἀπιστίας ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνάρμοστον κληρικῶν διαγωγὴν.

Νέος κληρικός.

Εἶνε γνωστὸν ἤδη ὅτι εἰς ἱκανὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουσι πράκτορες τῆς διαβοητοῦ χιλιαστικῆς αἱρέσεως, τὸ μὲν ὡς βιβλιοπῶλαι, τὸ δὲ ὡς ἐπαγγελματῆται διάφοροι, ἀποστολὴν ἔχοντες τὴν διδασκαλίαν καὶ διάδοσιν τοῦ χιλιασμοῦ. Ὅτι ὅμως δὲν εἶνε γνωστὸν εἶνε ὅτι τούτων ἕκαστος ὀφείλει, καθ' ἃς ἔχει ἐντολὰς, νὰ ἐξασφαλίσῃ πέντε τοῦλάχιστον προσηλύτους, οἵτινες καλούμενοι μετὰ τὴν μύησίν των εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ «διδασκάλου», προβαίνουν εἰς τὴν ἐκλογὴν «πρεσβυτέρου» καὶ «διακόνου», χειροτονουμένων τὸ μὲν πρὸς διάδοσιν τῶν χιλιαστικῶν πλανῶν, τὸ δὲ πρὸς τέλεσιν καὶ ἱεροτελεστιῶν οἴου. βαπτίσματος, γάμου, κηδείας κλπ. Ἡ ἐκλογὴ τῶν «κληρικῶν» τούτων τελεῖται καθ' ἕξαμημῆριαν. Ὑπολείπεται νὰ πληροφορηθῶμεν καὶ τὸ εἶδος τῶν ἀμφίων, ὑπὸ τὰ ὅποια θὰ ἱερούργη τὸ νέον τοῦτο ἱερατεῖον...

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἁ. Ἱερά Σύνοδος εἰς τέσσαρας συνήλιθε συνεδρίας κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, ἐνεκα δικαστικῶν ὑποθέσεων. Ἡ συνεδρία τῆς Τετάρτης, παραταθεῖσα μέχρι τῆς ἡμισίας ὥρας μ. μ., ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τρεῖς περὶπουρώρας. Κατ' αὐτὴν ἐξητάσθη ἡ διαβοηθεῖσα διὰ τῶν ἐφημερίδων ὑπόθεσις τοῦ ἐφημερίου τοῦ παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου Λουμπαδιάρη ἀρχιμ. Διονυσίου Χατζηδημητρίου. Ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἐμπεριστατωμένως ἐξουχισθεῖσα δὲν ἀπεδείχθη, πολλῶ μᾶλλον ὅτι οἱ πρῶτοι μάρτυρες καὶ κατηγοροὶ ἐγγράφως ἀνήρθεσαν τὰς ἀρχικὰς καταθέσεις των. Οὐχ ἦτον ἡ

Ἱερά Σύνοδος ἐθεώρησε τὸν κατηγορούμενον αἴτιον σκανδάλου καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς δύο ἐτῶν ἀργίαν καὶ ἰσόχρονον σωματικὸν περιορισμὸν. Ἡ συνεδρία τῆς Πέμπτης πρὸ καὶ μετὰ μεσημβρίας κατηνάλωθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ τῆς ἀπολογίας τοῦ ἱερέως Φιλήμονος Βλαχοπούλου, ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (Πλάκας) καὶ εἰς τὴν ἐπ' αὐτῶν συζήτησιν. Σκόπιμον δ' ἐθεωρήθη ὅπως ἐξετασθῶσι καὶ τινες μάρτυρες κατ' ἀντιπαράστασιν. Τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς χθὲς Παρασκευῆς, τὴν σχετικὴν δὲ ἀπόφασιν θ' ἀναγράψωμεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς προσεχοῦς Ἑβδομάδος.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς προχθὲς ἀπέθανεν ἐν τῇ Κλινικῇ Γερουλάνου ὁ Μητροπολίτης, Ελευθεροπόλεως Αἰμιλιανός. Μερὶ μνη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὁ νεκρὸς μετηνέχθη εἰς τὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως, ἣ δὲ κηδεῖα του ἐγένετο χθὲς χοροστατήσαντος μετ' ἄλλων Ἀρχιερέων τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἐτηλεγράφησε τὸ γεγονός πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἐκφράσας τὰ σπυλητήρια αὐτοῦ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν. Κατὰ τὴν κηδεῖαν παρέστησαν τὰ μέλη τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ σχεδὸν πάντες οἱ παρεπιδημούντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς.

—Διὰ Π. Διατάγματος τῆς 15 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔ. ἀποσπῶνται αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ «Πετρούλου» καὶ «Βλασίου» τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος ἢ μὲν ἐκ τῆς Ἱεράς Μονῆς Σκλαταινῆς, ἣ δὲ τῆς Ἱεράς Μονῆς «Σπηλιάς» καὶ ἀποτελοῦσιν οὕτω ἰδίαν Μονὴν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερά Μονὴ Πετρούλου-Βλασίου».

—Διὰ Νομ. Διατάγματος τῆς 17 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔ. ὁ ἐν Πάτραις ἱερός ναὸς τοῦ ἁγ. Γερασίμου θέλει διέπεσθαι ὑπὸ εἰδικοῦ κανονισμοῦ συνταχθησομένου ὑπὸ τοῦ ἐν Πάτραις Συλλόγου τῶν Κεφαλλήνων καὶ ἐγκριθησομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ θέλει ἀποτελέσει ἴδιον νομικὸν πρόσωπον.

—Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου παρατηρήσαν ὅτι πινὰ τῶν Ἑλλήνων δὲν συνεμορφώθησαν πρὸς τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6129 ἀπὸ 3)8βρίου ἐγκυκλίου ἐπισταλέντα, περὶ ἀποστολῆς τῶν ἀνηκόντων τῷ Ταμείῳ χρηματικῶν ποσῶν διὰ Τραπεζικῶν ἢ Ταχυδρομικῶν Ἐπιταγῶν ἢ Χρηματικῶν γραμματίων τοῦ Κράτους ἐκδιδομένων ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, παρεκάλεσε καὶ αὐθις τοὺς Ἱεράρχας ἵνα διατάξωσι τὰ Ἑλληνα τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν Ἱ. Μονῶν ἵνα συμμορφωθῶσιν ἀπαρεγκλίτως πρὸς τὰ διὰ τῆς ὡς εἴρηται ἐγκυκλίου διατασσόμενα, ἐκδίδοντα τὰς Τραπεζικὰς ἢ Ταχυδρομικὰς ἐπιταγὰς ἢ χρηματικὰ γραμματῖα ἀπροφασίτως ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἢ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, δι' ἰδίας δ' ἀναφορὰς ἀναφέρουσι πάσαντα τὸν ἀριθμὸν τῆς ὑποβαλλομένης ἐπιταγῆς ἢ χρηματικοῦ γραμματίου, τὸ ἀποστελλόμενον χρηματικὸν ποσὸν καὶ τὴν αἰτίαν, ἐξ ἧς προέρχεται. Προκειμένου δὲ νὰ ἀποστέλλωσι χρηματικὰ ἐμβάσματα ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» καὶ ταῦτα δεόν νὰ ἀποστέλλονται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, σημειουμένης ρη-

τῶς ἐν τῇ σχετικῇ ἐπιταγῇ ἢ χρηματικῷ γραμματίῳ ὅτι ταῦτα προορίζονται «ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία»».

—Τῇ 27ῃ παρελθόντος μηνὸς συνεκλήθη ἐν Πύργῳ τὸ Α'. τοπικὸν Ἱερατικὸν Συνέδριον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Ἀντωνίου. Κατ' αὐτὸ προσῆλθον οἱ ἱερεῖς τῶν τ. Δήμων Λετρίνων, Ὀλυμπίων καὶ Ὠλένης. Τὰ πρὸς μελέτην καὶ ἀνάπτυξιν θέματα ἦσαν τὰ ἑξῆς Α'. Ἐκκλησιάζονται οἱ χριστιανοὶ σήμερον, ἐν ποίᾳ ἀναλογία καὶ διὰ ποίους λόγους; Β'. Ποίας κοινωνικὰς πληγὰς ἀντιλαμβάνεσθε ἐν ταῖς πόλεσι καὶ πῶς θὰ δυνηθῇ ὁ ἱερεὺς τῆς σήμερον νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ θεραπεύσῃ ταύτας; Γ'. Ἡ θέσις τοῦ ἱερέως ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ; ὁ ἱερεὺς ὡς ἄνθρωπος, ὡς οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ὡς ἄγγελος εἰρήνης καὶ διατητῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ὡς πιστὸς ὁδηγὸς τῶν ἐμπεισιτευμένων αὐτῷ ψυχῶν, ὡς ποιμὴν ἀναζητῶν διηνεκῶς τὸ πεπλανημένον, ὡς προσαγωγὸς ψυχῶν τῷ Χριστῷ. Δ'. Ὁ ἱερεὺς ὡς παράγων κοινωνικός.—Μέσα ἀνυψώσεως αὐτοῖ: μόρφωσις, ἦθος, χαρακτήρ, πίστις καὶ κατὰ Χριστὸν ζωή. Ε'. Ἐλαττώματα μειώνοντα τὴν θέσιν τοῦ ἱερέως. Ἐν ἀρχῇ ὁμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος ἑξάρας τὴν σημασίαν τῶν τοιούτων συνεδρίων, μεθ' ὃ ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν Αἶδεσιμ. καθηγητὴν κ. Γεώργιον Γιαννακόπουλον, ὅστις, ὁμιλήσας ὑπὲρ τὴν ὄραν, ἀνεπιύξεν ἐμπεριστατωμένως πάντα τὰ ἀνωτέρω θέματα ἐκφράσας ἅμα τὴν χαρὰν του ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ συγκρότησις τῶν Ἱερατικῶν συνεδρίων θὰ παράσχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑψωθῇ ὁ ἱερός κλήρος τῆς Ἡλείας εἰς ἐπίπεδον τοιοῦτο, πρὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἀνοιχθοῦν εὐρῆς οἱ πνευματικοὶ αὐτοῦ ὀρίζοντες. Εἶτα ἔλαβον τὸν λόγον οἱ Αἶδεσ. κ. Γ. Ἀναγνωστόπουλος ἔρευνήσας τὸ περὶ ἐκκλησιασμοῦ ζήτημα, καὶ Κωνστ. Κωνσταντόπουλος εἰπὼν γενικὰ τινα, καὶ ἐκηρύχθη ἡ λήξις τοῦ συνεδρίου.

—Κατ' αὐτὰ; συνῆλθεν ἐν Κυπαρισσίᾳ συνέδριον τῶν δημοδιδασκάλων Τριφυλίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐπιτεστητοῦ τῶν δημοτικῶν σχολείων Τριφυλίας κ. Π. Κωνσταντινοπούλου. Τὴν ἑναρξιν τῶν συνεδριάσεων ἠλόγησε διὰ τῶν καταλλήλων εὐχῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνδρέας, ὅστις μετὰ τὰς προοιουχὰς ἀνῆλθεν εὐθύς εἰς τὸ βῆμα καὶ δι' ἐκτενοῦς λόγου ἐκαιρέτισε τοὺς συνελθόντας, ὑπέδειξε τὴν συγγένειαν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐπόψεως, ἐτόνισε τὸ ὕψος τοῦ διδασκαλικοῦ ὑπουργήματος καὶ προέτρειψε τοὺς διδασκάλους ἵνα ἀναδειχθῶσιν ἀντάξει τῶν προσδοκῶν καὶ ἐλπίδων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος. Μετὰ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην ἔλαβον τὸν λόγον πολλοὶ διδάσκαλοι ἀνεπτύξαντες διάφορα ζητήματα ἀφορῶντα τὴν κρείσσονα ἐπιτεῦξιν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀποβλέπει τὸ δημοτικὸν σχολεῖον. Τὸ συνέδριον διήρκεσεν ἐπὶ τριήμερον, καθ' ὃ παρηκολούθει τακτικῶς τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνδρέας, ὃν κατὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν εὐχαρίστησε διὰ προσφωνήσεως ὁ κ. Ἐπιθεωρητῆς καὶ ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων ὁ κ. Νασόπουλος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Καθ' ἃ τηλεγραφεῖται πρὸς τὰς Ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, ἐν Πολωνίᾳ οἱ Ἰησουῖται μοναχοὶ ἴδρυσαν νέον δόγμα, ἀποκληθὲν «ἀνατολικὸν σλαυικόν» καὶ ἀποσκοποῦν νὰ πρόσελκύσῃ πρὸς τὸν Παπισμὸν οὐ μόνον τοὺς Οὐνίτας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν Πολωνίᾳ πολυπληθεῖς Ὀρθοδόξους. Τὸ νέον τοῦτο χριστιανικὸν δόγμα ἀκολουθεῖ τοὺς Ὀρθοδόξους ὅσον ἀφορᾷ κανόνας τινὰς καὶ τύπους ἐπιβαλλομένους ὑπὸ τοῦ ἐν Πολωνίᾳ περιβάλλοντος. Οἱ ἱερεῖς τῆς «Ἀνατολικῆς Σλαυικῆς Ἐκκλησίας» θὰ νυμφεύονται, ἡ θεία δὲ Εὐχαριστία διὰ τοὺς λαϊκοὺς θὰ ἀποτελεῖται καὶ ἐξ ἄρτου καὶ ἐξ οἴνου, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ὀρθοδόξοις. Κατὰ τὰ ἄλλα θὰ ἀκολουθῇ τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, διοικητικῶς δὲ θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Πάπαν, καθόσον Πατριαρχεῖον ἔχουν ἤδη οἱ Οὐνίται.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς Ἐταιρείας τῶν Ἁγίων Γραφῶν (Bible Society) περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ κειμένου αὐτῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πληροφοροῦμεθα ὅτι κατ' αὐτὸ δεκατέσσαρες ὁκτώμην νέα γλώσσαι προστετέθησαν εἰς ἃς ἔχουν ἤδη μεταφρασθῆ αἱ ἅγιοι Γραφαί, οὕτως ὥστε σήμερον αὐταὶ εἶνε μεταπεφρασμέναι εἰς 593 γλώσσας. Κατὰ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμὸν ἔτος 1,681,000 τόμοι ἐξεδόθησαν ἐν Ἀγγλικῇ, Οὐαλλικῇ, Γαλλικῇ καὶ Ὀλανδικῇ γλώσσῃ πρὸς κυκλοφορίαν ἐντὸς τῆς βρετανικῆς αὐτοκρατορίας. Ὑπερὸ τὸ 1, 500,000 τόμοι ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ Εὐρώπῃ, 438,000 ἐν Ἀφρικῇ, 412,000 ἐν Καναδᾷ, 159,000 ἐν Αὐστραλίᾳ, 25,700 ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ, 436,000 ἐν τῇ Νοτίᾳ Ἀμερικῇ καὶ ταῖς Δυτικαῖς Ἰνδίαις, 64,000 ἐν Κεϋλάνῃ, 194,000 ἐν Μαλαγᾷ καὶ ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίαις, 236,000 ἐν Ἰαπωνίᾳ, 640,000 ἐν Κορέᾳ, καὶ 4,142,000 ἐν Κίνᾳ. Ἐπὶ ἐκάστης πεντάδος τόμων οἱ δύο ἐκυκλοφόρησαν μεταξὺ Κινέζων.

—Πρὸ τίνος ἐν Margbourg τῆς Hesse συνεκροτήθη τὸ τρίτον Συνέδριον τοῦ «Διεθνoῦς Συνδέσμου τῶν τυφλῶν φοιτητῶν», οὗτινος μετέσχον ἀντιπρόσωποι πολυάριθμοι ἐκ Γερμανίας, Γαλλίας, Ἑλβετίας, Αὐστρίας καὶ Σουηδίας. Ἐν Margbourg ἤδη ἀπὸ τοῦ 1916 ὑπάρχει Ἰνστιτούτον μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του, προωρισμένον διὰ τοὺς τυφλοὺς γερμανοὺς φοιτητάς, κυρίως τοὺς ἐν τῷ τελευταίῳ πολέμῳ παθόντας, πρὸς διευκόλυνσιν αὐτῶν εἰς τὴν παρακολούθησιν τῶν πανεπιστημιακῶν τῶν σπουδῶν. Πολυάριθμοι τυφλοὶ φοιτηταὶ ἐσπούδασαν ἐν ταῖς σχολαῖς τοῦ Ἰνστιτούτου τούτου τὴν φιλοσοφίαν, τὸ δίκαιον καὶ τὴν θεολογίαν καὶ ἔτυχον πανεπιστημιακῶν πτυχίων. Ὁ εισηγητῆς τῆς ιδέας ταύτης ὑπῆρξεν ὁ Dr Carl Strehl, ἀπὸ ἑνδεκαετίας ἤδη διευθύνων τὸ ἐν λόγῳ ἴδρυμα, ἀποτελούμενον νῦν ἐκ τεσσάρων μεγάλων οἰκοδομῶν καὶ περιλαμβάνον προσωπικὸν πολυάριθμον ἐκ καθηγητῶν, γραμματέων, τυπογράφων, διορθωτῶν, βιβλιοδετῶν, βιβλιοθηκαρίων καὶ τῶν λοιπῶν, τυφλῶν τε καὶ μὴ. Ἡ βιβλιοθήκη αὐτοῦ, μία τῶν σπουδαιότερων τριῶν γερμανικῶν βιβλιοθηκῶν, περιλαμβάνει 9.000 τόμους ἐπιστημονικοὺς (διὰ τοὺς τυφλοὺς) εἰς

πάσας τὰς γλώσσας, ὧν πολλοὶ ἐξετυπώθησαν διὰ τοῦ ἀλφαβήτου τῶν τυφλῶν ἐν αὐτοῖς τοῖς τυπογραφεῖοις τοῦ Ἰνστιτούτου. Αἱ ἐργασίαι καὶ αἱ συζητήσεις τοῦ συνεδρίου μεταφράσθησαν εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ εἰς τὴν γερμανικὴν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὴν 12ην ἰσταμένου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐν τοῖς Γραφεῖοις τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου θέλει ἐνεργηθῆ δημοπρασία ἐκποιήσεως τῶν ἐν τῷ Ταμείῳ εὐρισκομένων Ἀρχιερατικῶν ἀμφίων κ.τ.λ. τῶν προερχομένων ἐκ κληρονομίας ἀποβιωσάντων Ἀρχιερέων.

Ἀθῆναι τῆ 8 Νοεμβρίου 1927

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Γ. Ε. Ταμείου

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ Ἑγλίον τῆς ἐν Χίφ Ἱερᾶς Νεᾶς Μονῆς διακηρτῆται ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετῆς ἐκμίσθωσις τῶν ἐν Μαρφ κειμένων κτημάτων τῆς Ἱερᾶς Νεᾶς Μονῆς τῶν ἐν τῇ θῆσει «Θαζανων» πρώτη προσφορά ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν 13,000 δραχμῶν προπληρωνόμενον ἐτησίως. Ἡ δημοπρασία μεξαχθήσεται τὴν 13ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἑγλίου καὶ τοῦ Συμγράφου κ. Ἀντωνίου Σαρίκα, ὑπο τοὺς ὄρους τῆς ὑπο σημερινὴν χρονολογίαν διακηρξέως τοῦ Ἑγλίου δημοσιευθείσης νομίμως. Ἐν Χίφ τῆ 28 Ὀκτωβρίου 1927.

Τὸ Ἑγλίον τῆς ἐν Ἐλασσῶναι 1. Μονῆς Ὀλυμπιωτικῆς προκηρτῆται ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν 1) εἰς Ὑδρομυλὸς τῆς Μονῆς κειμένου ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Βουβαλας 2) 100 παλαιαὶ αἰγες 3) 34 τράγοι 4) 7 κριοὶ 5) 10 παλαιὰ πρόβατα 6) 200 ὀκάδες ἀποβουτυρωμένου τυροῦ (μπάτζιου) καὶ 7) 250 ὀκάδες ἔρια προβάτων καὶ αἰγῶν συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῶν σχετικῶν διακηρξέων εὐρισκομένων ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶναι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 20ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὀλυμπιωτικῆς τῆ 1 Νοεμβρίου 1927.

Ὁ Ἠγούμενος τῆς 1. Μονῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου τῆς Λοκρίδος διακηρτῆται ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὸ κ. οἰκόπεδον τῆς Μονῆς κειμένου ΒΑ. αὐτῆς ἐκτάσεως 1.200 μέτρων ἐνεργηθῆσέμενη τὴν 26ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Ἀταλαντῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμγράφου Ἀποστόλου Ντέβα, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς διακηρξέως, ὧν οἱ βουλόμενοι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ τῆ 3ῃ Νοεμβρίου 1927.

Τὸ Ἑγλίον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ (Ἁγιὸς Δημήτριος) διακηρτῆται ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 13ην τρεχ. μηνὸς ἡμέρα Κυριακὴ ἐν Χιλιμοδίῳ ἐνώπιον τοῦ Συμγράφου Κλεωνοῦ κ. Δημητρίου Μπαχταλιᾷ καὶ εἰς τὸν συνήθει τόπον τῶν Δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12 μεσημβρινῆς, ἡ ἐκποίησις τριάκοντα πεντε (ἀριθ. 35) προβάτων τῆς Μονῆς ὑπο τοὺς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ' 99) 1—11—27 διακηρξέει ἡμῶν ὄρους, ὧν δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς, ὡς καὶ εἰς τὸν τόπον τῶν Δημοπρασιῶν κατὰ τὴν ὥραν τῆς Δημοπρασίας. Πρῶτη προσφορά δραχμαὶ Τριακόσια (300) ἕκαστον. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Στεφανίῳ τῆ 13 Νοεμβρίου 1927.

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 — Ἀθῆναι